

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Jana Valentovičová

Vánoční pohádky

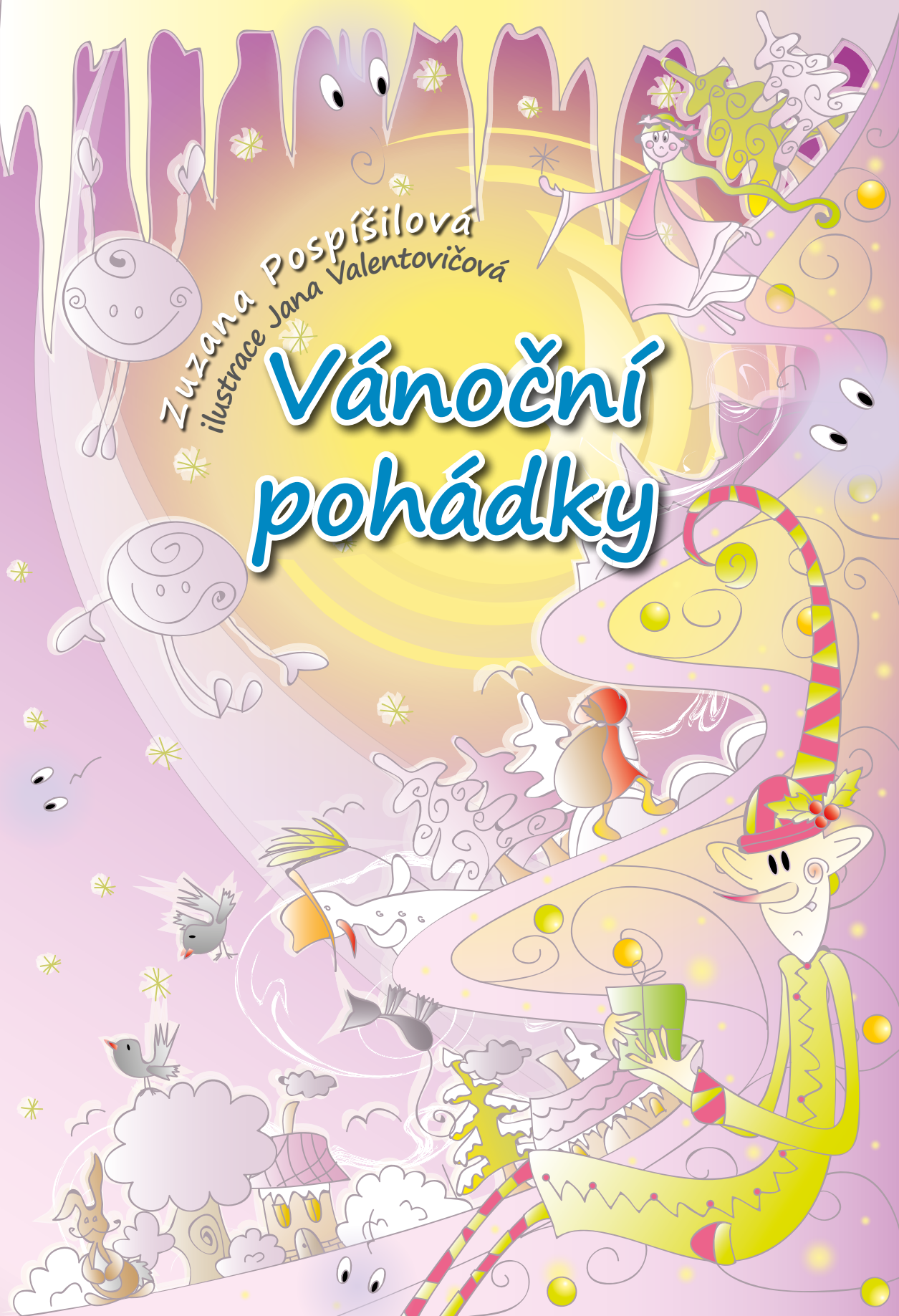

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Jana Valentovičová

Vánoční pohádky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

Vánoční pohádky

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4939. publikaci

Ilustrace Jana Valentovičová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 116
Vydání 1., 2012

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

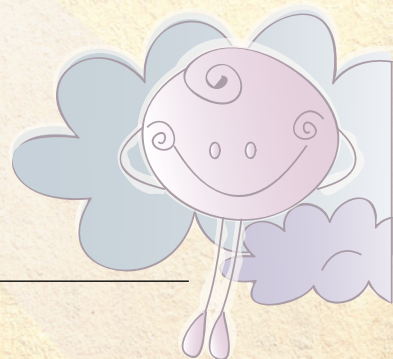
© Grada Publishing, a.s., 2012
Cover Illustration © Jana Valentovičová

ISBN 978-80-247-4460-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8238-6 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8239-3 (ve formátu EPUB)

Vánoční pohádka o sněhových vločkách

Zima už opravdu začala. Za dveřmi nedočkavě postávaly Vánoce, a proto se vločky uprostřed velkého sněhového mraku rozpočítávaly, která vyletí ven první, která druhá a která poslední.

„Když se zima blíží,
vločky k zemi míří.
První půjde za vrata
ta a ta a ta a ta!“

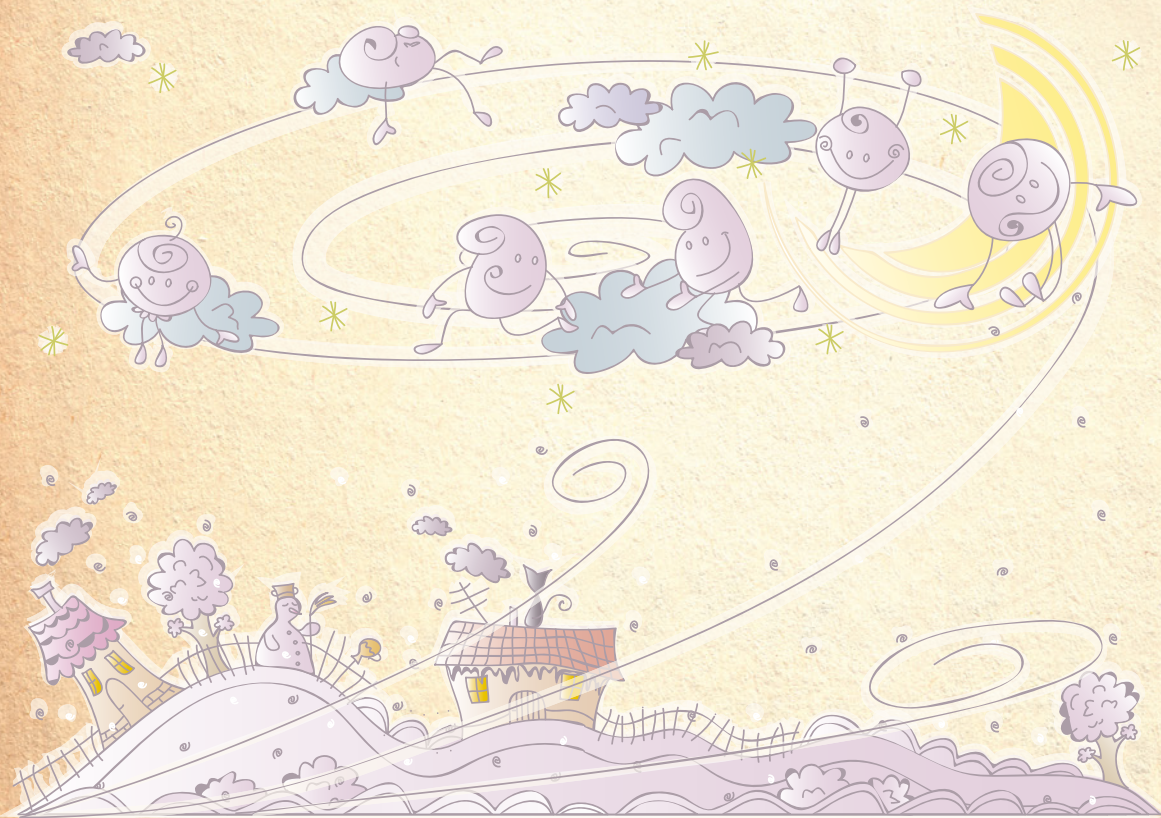

Mezitím si společně hrály na honěnou a nahlas se u toho chichotaly.

Jediná Krystalka stála smutně opodál. Bála se, že bude muset ven mezi prvními. To se jí opravdu nechtělo, i když měla to štěstí, že přišla na řadu zrovna o vánočních svátcích. Tehdy je na světě opravdu hezky, lidé jsou na sebe hodní a děti mají více času hrát si ve sněhu.

„Co tu smutníš a nehraješ si s námi?“ zeptala se překvapeně Ledulka.

„Když já nechci dolů na zem. Nechci jen žuchnout na jednu hromadu a ležet bez hnutí celou zimu, než roztajou a budu se moci vypařit zpátky do nebes!“ stěžovala si Krystalka.

„Ale s tím nic nenaděláš! Já už se náhodou dolů moc těším.“

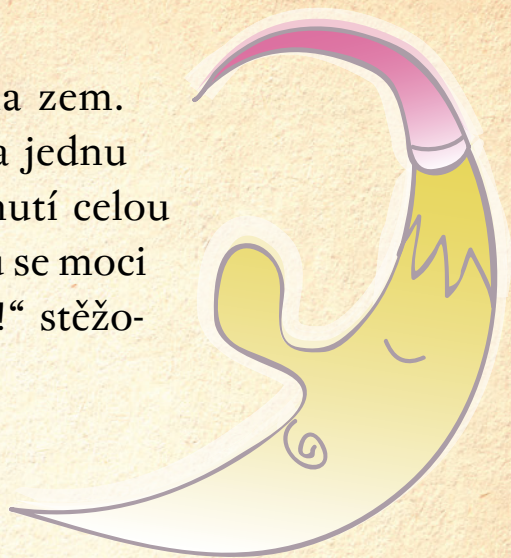
„Ale já ne!“ trvala na svém Krystalka.

Ledulka jen pokrčila rameny a odcupitala za ostatními vločkami.

A vtom to přišlo! Krystalka dostala nápad. Odběhla do komory a během chvíle si ušila krásnou krajkovou sukničku a vyrobila krajkové paraplíčko. Když se s úsměvem vrátila mezi ostatní, začaly se jí některé vločky posmívat, ale jiné jen tiše záviděly.

„Co to máš? To je nová móda?“ popichovala ji Bělina a smála se, až se za břicho popadala.

„Jen se nesměj! Vy ostatní na zem žuchnete jako kuličky, ale já si lehounce poletím! Vítr mě bude nadnášet,“ vysvětlovala Krystalka.

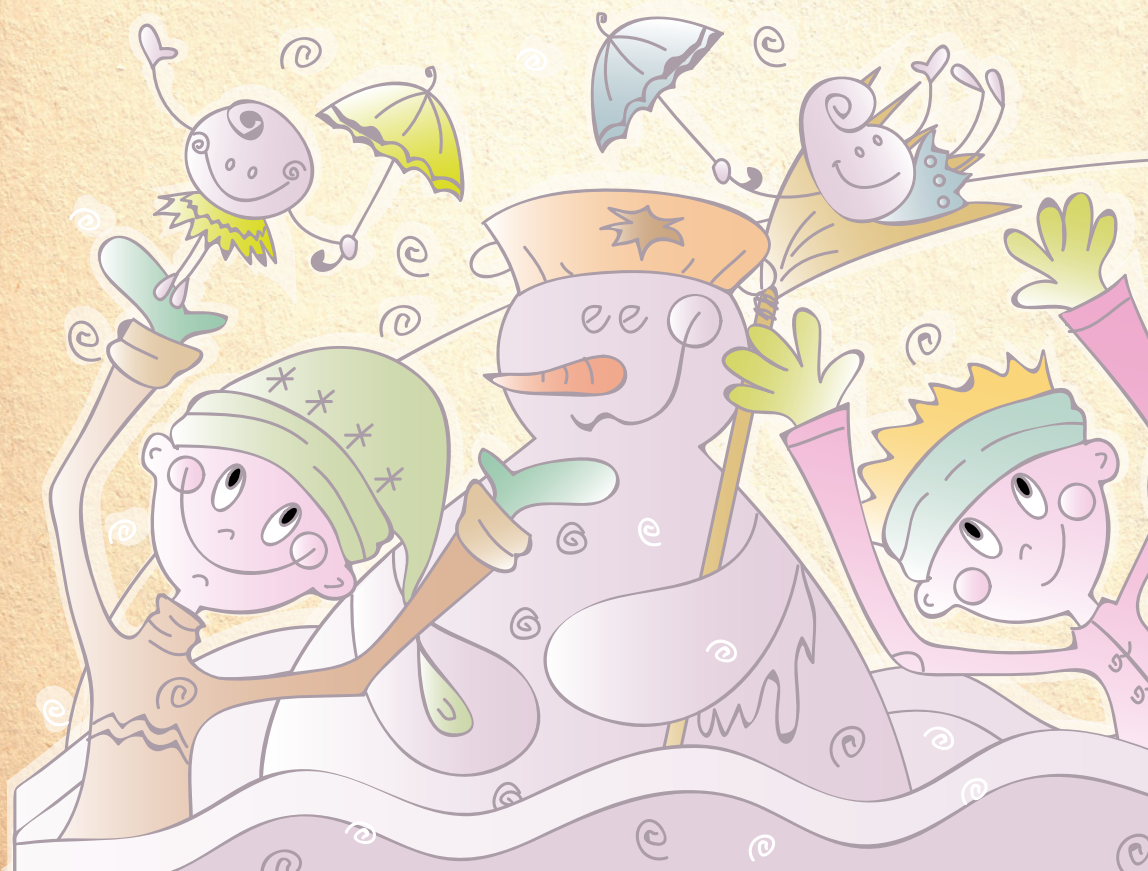

Najednou se ozvalo ledové zatukání na dvířka sněhového mraku. Vločky rázem ztichly. „Vánoce jsou tu!“ špitla některá z nich do ticha.

Vločky se začaly řadit do zástupu podle toho, jak se prve rozpočítaly. Bělina ale vykřikla: „Nechte letět první tu parádnici, ať se zasmějeme!“

Krystalka neprotestovala. Jakmile se otevřela dvířka, načechrala si sukýnku, roztáhla paraplíčko, lehce se odrazila a letěla. Chvíli se vznášela nalevo, chvíli napravo, ale hlavní bylo, že se vznášela úplně lehoučce.

Ostatní vločky na to zíraly, divže z otevřených dveří předčasně nevypadly.

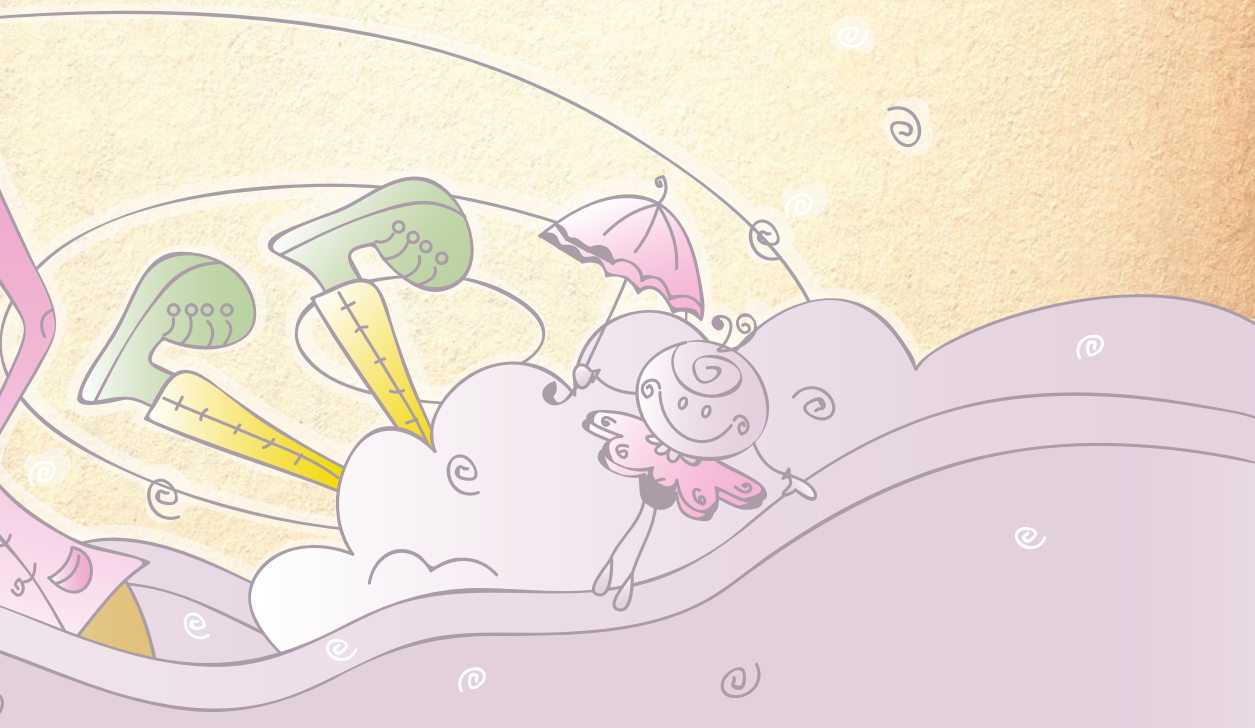

„To je toho!“ zabručela Bělina. „To dokážu i bez fintění!“ a vyskočila ven. Jenže padala jako vřdycky. Rychle a přímo! Dole se rozplácla na chodníku, zatímco Krystalka si stále ještě plula vzduchem a náramně si svůj let užívala. Když se blížila k zemi, natáhla jednu nožku a dopadla lehounce na špičku.

„Viděly jste to?“ ptaly se udivené vločky. Teprve teď začal pořádný závod. Všechny si chtěly honem ušít sukýnku a paraplíčko, jaké měla Krystalka.

A právě tehdy o Vánocích stáli snad všichni lidé u oken a s úsměvem si říkali: „To jsou nádherné sněhové vločky. To se nám ty Vánoce letos ale vydařily!“

A od té doby, díky Krystalce, padají z nebe vždy jen lehounké vločky s krásnými krajkovými sukničkami a paraplíčky.

„Saprlot,“ lamentoval třeboňský vodník Pentlička, „já to tak nenechám!“

„Copak se ti zase v hlavě líhne?“ zajímala se vodníkova žena a přitom obírala řasy do těsta na vánoční cukrovíčko.

„Při posledním sčítání kaprů mi nejmíň tucet kousků chybělo. A především další výlov. Kapr patří do rybníka, a ne do sudu!“

„Ale Pentličko můj zlatej, to je taková lidská tradice. Na vánočním stole chtějí lidé ochutnat kapra. Buď rád, že je to jen jednou za rok!“ snažila se jej utěšit paní Pentličková.

„Já mám být rád? Copak si já přilepšuju na chuti a lovím ty jejich malé caparty?“

„To nemůžeš srovnávat,“ zastávala se lidí paní Pentličková.

„Ale můžu! Ryby jsou jako moje děti. Budu je bránit a basta!“

„Jak myslíš, Pentličko,“ povzdechla si vodníková žena. Věděla, že se svým mužem teď mnoho kloudných řečí nenadělá. Musí počkat, až mu trochu vychladne hlava.

Pentlička si vzal svou dýmku, napěchoval ji mletým rákosem a vylezl ven z rybníka. Sedl si na rozsochitou vrbu a přemýšlel. Přemýšlení ho po chvíli zmohlo a usnul. Když ho ale vánek pošimral za uchem, polekal se a se žbluňknutím spadl do rybníka. Přímo do mísy s těstem.

„Co zase vyvádíš jak malý pulec!? Teď abych to těsto udělala znova!“ hubovala ho žena.

„A mám to, pleskl se do čela vodník. Já je všechny přivedu zpátky!“

„Koho přivedeš zpátky? Spíš by měl někdo tebe přivést k rozumu!“ zlobila se vodnice už jen tak naoko.

Ještě toho dne si vodník Pentlička připravil zmenšovací kouzlo. Rozdrtil puškvorec, rozemlel bílý leknín a pak to všechno zabalil do listu blatouchu. Strčil si kouzlo do kapsy a vyrazil do světa. Byl konec listopadu. Foukal studený vítr a občas se objevila i nějaká ta sněhová vločka, ale Pentličkovi to nevadilo. V mapě si dobře prostudoval všechny vodní křižovatky, kterými se pak snadno dostal do velkých měst.

Když doplul do města, rozhlédl se a zamířil rovnou na tržiště. Prodavač zrovna vyndal z kádě statného kapra a plácl s ním na váhu. Pentlička se připletl do čela

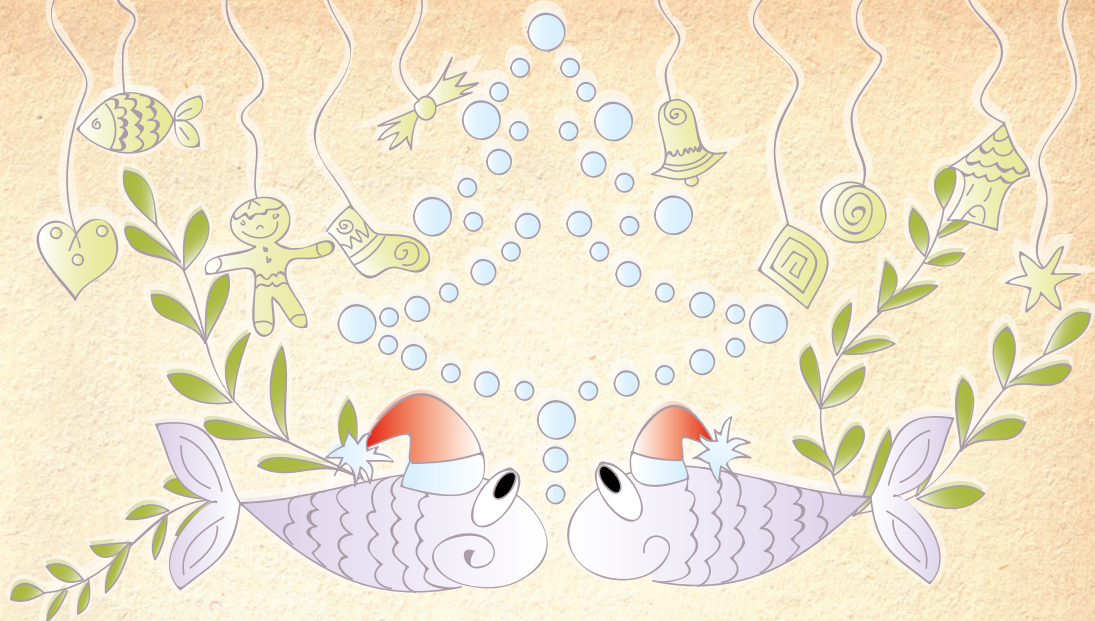
fronty a vyndal z kapsy zmenšovací kouzlo. Čtyřkilový kapr se rázem proměnil v akvarijní rybičku.

„Většího nemáte?“ mračila se nespokojená zákaznice.

Pentlička kapříka nenápadně přesunul do kapsy. Když prodavač vyndal dalšího kapra, orosilo se mu čelo. Přímo před očima se mu totiž zmenšil do miniaturní velikosti. Pentlička šup s ním do kapsy. Prodavač zuřivě zalovil v kádi, ale výsledek byl opět stejný. Když byla prodavačova kád' prázdná a Pentličkova kapsa naopak plná, byl čas k návratu domů.

„Tak co neseš, Pentličko?“ vítala ho žena vesele.

Vodník se usmál, ze spíže donesl kousek velrybího cukrkandlu a schoval si ho do kapsy. Jako při kouzelnickém představení z kapsy jeden po druhém vyplouvali velcí kapři. Mávali ploutvičkami a v kapří řeči vodníkovi děkovali.

A tak se to opakovalo den za dnem, týden za týdnem, až do Vánoc. Ze všech obchodů zmizeli kapři, a tak toho roku měli lidé ke slavnostní večeři jen bramborový salát. Ale dětem to vůbec nevadilo. Aspoň se nezdržovaly s obíráním kostiček a mohly se rychleji vrhnout na rozbalování dárečků.

A třeboňský vodník Pentlička a jeho kapříci slavili Vánoce mnohem bujařeji než obvykle. Nikdo jim totiž v rybníce nechyběl.

V jednom městě byl dům a v něm byt, ve kterém bydlela jedna rodina. Maminka Dáša, táta Jirka, dcera Petka a syn Ondra. Říkáte si, že na tom není nic zvláštního, že je takových rodin spousta? To se ovšem pletete. Tahle rodina nebyla jen tak ledajaká. Byla to rodina knihomolů. Všude kolem sebe měli knížky. Nejen v policích knihovniček v obýváku, v dětském pokoji a v ložnici, ale i ve skříních, v šuplících, na psacím stole, na nočním stolku... Zkrátka všude. Nejenže si knížky kupovali, ale oni si je chodili půjčovat i do knihovny. Nestačila jim jen jedna knihovna, byli pravidelnými čtenáři hned ve dvanácti knihovnách ve městě a v blízkém okolí.

„Ahoj, maminko! Už jsem doma!“ oznámila Petka, když přišla ze školy. Cesta jí trvala obvykle o něco déle než ostatním spolužačkám, protože si cestou četla. Oči od knihy zvedla jen při přecházení přes silnici, jinak znala cestu z paměti.

„Co jsi říkala?“ zeptala se maminka. Rozečtenou knihu založila záložkou a spěchala za dcerkou do jejího pokojíčku. Očima sklouzla po knížce, kterou Petka právě odložila, a podotkla: „Jé, to je moc hezká knížka, tu jsem četla jako malá.“

„Mně se taky líbí,“ usmála se Petka. „Mami, a myslíš, že dostanu nějakou knížku i pod stromeček?“ vyzvídala dcerka.

„Tak to musíš napsat dopis Ježíškovi. Už jsi mu psala?“

„Ještě ne.“

A víš, jakou knížku by sis přála?“ zeptala se maminka.

„To nevím. Já to nechám na něm. Zatím vždycky vybral skvěle!“ usmála se Petka a natáhla se k psacímu stolu pro papír a balíček s barevnými gelovými pery.

„Mami, já tě mám moc ráda,“ řekla z ničeho nic Petka, „kdyby tak všichni mohli být jako ty!“

„Ale jdi, ty kecko!“ usmála se maminka a pohladila dcerku po vlasech. To, co Petka řekla, ji ale potěšilo. Moc dobře věděla, že v jiných rodinách se k sobě lidé nechovají tak hezky.

Čekání na Vánoce připadalo dlouhé všem, ale Petce nejvíce. Nakonec se i ona dočkala. Pod stromečkem ležela hromada dárků. Ondra s Petkou nadšeně vpluli mezi ně. Maminka zatím se zalíbením sledovala, jak děti rozbalují dárky. Jejich upřímnou radost s nimi prožívala. Když Petka objevila knížku, radostí vyskočila a málem převrátila stromeček.

„Dávej pozor!“ vykřikl tatínek a rychle přiskočil, aby předešel případné vánoční katastrofě.

„Jé, ta vypadá krásně,“ byla nadšená Petka.

„Ukaž,“ byl zvědavý Ondra. „Ty jo, ta vypadá fakt luxusně!“

Petku to moc potěšilo. Na knížce byla zlatým písmem vyryta dvě písmena KK a uvnitř byly nádherné obrázky. Petka knížku pohladila, přivinula ji k sobě jako milované miminko. Knížka se rozzářila. Petka byla překvapená.

„Svítící knížku jsem ještě nikdy neviděla. Moc děkuji Ježíškovi,“ poděkovala zdvořile a nenápadně mrkla na maminku. „Tu si musím hned přečíst. Můžu?“

Maminka s úsměvem přikývla a dala se do úklidu stůžek a papírů, do kterých byly dárečky zabaleny. Tátinek jí pomáhal a přitom se na sebe usmívali. „To byly zase jednou krásné Vánoce!“